

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **A. Z.**, zastoupeného JUDr. Šárkou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Broumov, Generála Svobody 17, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j. 3785/05-0601-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2005, č. j. 31 Ca 132/2005 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokátky JUDr. Šárky Sedláčkové **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2005, č. j. 3785/05-0601-21, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Náchod, pobočky Rychnov nad Kněžnou ze dne 4. 2. 2005, č. j. 4681/04-1264/03, a napadené rozhodnutí potvrdil. Celní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že se žalobce dopustil jiného správního deliktu podle § 135 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni 1. 10. 2004 (dále jen zákon o spotřebních daních), porušením zákazu prodeje vybraných výrobků v provozovně bez platného kolaudačního rozhodnutí a za tento skutek žalobci uložil pokutu ve výši 5000 Kč

a propadnutí lihovin a tabákových výrobků v celkové hodnotě 196 221 Kč, zajištěných rozhodnutím ze dne 1. 10. 2004, č. j. 4043/04-1264/1.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce po vyličení skutkového stavu namítl, že v době kontroly celního úřadu (dne 1. 10. 2004) měl na provozovnu platné kolaudační rozhodnutí, a to rozhodnutí ze dne 11. 10. 1993 znějící na „zemědělskou účelovou stavbu pro drobné pěstitelství a skladování nářadí v M. – S.“ Po zakoupení nemovitosti v roce 1997 ohlásil na příslušný stavební úřad (Městský úřad v Meziměstí) změnu v užívání stavby, přičemž městský úřad s touto změnou souhlasil rozhodnutím ze dne 2. 7. 1997. Nové kolaudační rozhodnutí zahrnující též rozšíření o restauraci a parkoviště bylo vydáno dne 26. 11. 2004 a nabylo právní moci dne 3. 12. 2004. Existenci původního kolaudačního rozhodnutí a souhlasu se změnou v užívání stavby a tedy skutečnost, že žalobce prodejem zboží v předmětné provozovně neporušoval § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, však žalovaný pominul. Žalovaný pak dále nevezl v potaz dodatek k odvolání ze dne 24. 2. 2005. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení rozhodnutí jak odvolacího orgánu, tak správního orgánu prvního stupně.

Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2005 žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že v případě žalobcovy provozovny nebyl naplněn zákonný předpoklad rekolaudace stavby. Svoje oprávnění žalobce odvodil od písemného vyjádření města Meziměstí ze dne 2. 7. 1997, nazvaného „Souhlas se změnou v užívání stavby“. Nejednalo se však o rozhodnutí Městského úřadu Meziměstí, vykonávajícího v lokalitě stavby pravomoci stavebního úřadu, o změně v užívání stavby ve smyslu § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalobcova provozovna tak nebyla ke dni provedené kontroly rozhodnutím příslušného stavebního zákona určena k prodeji lihovin a tabákových výrobků. K tomu došlo až kolaudačním rozhodnutím Městského úřadu Meziměstí ze dne 26. 11. 2004. Krajský soud se pak neztotožnil ani s námitkou žalobce o nevypořádání se s odvolacími body, obsaženými v podání ze dne 24. 2. 2005, žalovaným, přičemž dodal, že soudní přezkum tohoto žalobního bodu byl ovlivněn vysokou mírou jeho obecnosti.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost. Setrval na svém právní názoru o existenci kolaudačního rozhodnutí na uvedenou provozovnu. Zopakoval též, že žalovaný nevezl na vědomí dodatek odvolání a nepoužil ho jako podklad pro své rozhodnutí. Krajský soud se přitom vůbec nezabýval předloženými důkazy a své závěry opřel výhradně o tvrzení žalovaného. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Přípisem ze dne 31. 7. 2006 žalobce navrhl, aby žalovaný předložil též seznamy zajištěného (1. 10. 2004) a odvezeného (5. 5. 2005) zboží sepsované ručně v žalobcově prodejně.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 2. 2007 žalobce popsal průběh akce, při níž celníci odváželi zajištěné a posléze propadlé zboží s tím, že mu nebyl vydán ručně psaný soupis tohoto zboží. Předmětný seznam mu byl vydán až následně, a to již v přeepsané verzi vytištěné z počítače. Dodal, že celní úřad po něm požaduje dalších 88 704 Kč za zboží, které však se souhlasem vedoucího právního oddělení úřadu již prodal. Generální ředitelství cel na jeho stížnost nereagovalo. Zopakoval, že krajský soud ani žalovaný nevezli do úvahy jeho dodatek odvolání ze dne 24. 2. 2005; přitom doplnění odvolání ze dne 9. 3. 2005, podané jeho zástupcem, zohledněno bylo. Dodal, že má k dispozici tři audionahrávky,

na nichž mu pracovníci celní správy sdělují, že v provozovně může prodávat alkohol. Navrhl, aby soud k projednání věci nařídil jednání.

Výše uvedené výhrady k postupu žalovaného i krajského soudu pak žalobce uvedl i ve svém doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 2. 2007, k němuž přiložil listiny založené již ve správním spisu (kolaudační rozhodnutí ze dne 11. 10. 1993, souhlas se změnou v užívání stavby ze dne 2. 7. 1997, souhlas okresního hygienika ze dne 28. 7. 1997, dodatek odvolání ze dne 24. 2. 2005), a dále CD, podací lístek ke stížnosti na Generální ředitelství cel, záznam o jednání se svým předchozím advokátem, čestné prohlášení žalobce, jeho družky J. M. a prodavačky R. B. ze dne 21. 6. 2005, a prohlášení J. M. ze dne 20. 6. 2005.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Úvodem nutno poznamenat, že předmětem soudního řízení učinil žalobce přezkoumání rozhodnutí ze dne 4. 4. 2005 (ve stejnopisu doručeném žalobci je nesprávně uvedeno datum 4. 3. 2005), č. j. 3785/05-0601-21, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Náchod, pobočky Rychnov nad Kněžnou ze dne 4. 2. 2005, č. j. 4681/04-1264/03, a napadené rozhodnutí potvrdil. Celní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že se žalobce dopustil jiného správního deliktu podle § 135 odst. 3 zákona o spotřebních daních, porušením zákazu prodeje vybraných výrobků v provozovně bez platného kolaudačního rozhodnutí a za tento skutek žalobci uložil pokutu a propadnutí zajištěných lihovin a tabákových výrobků. Věcnou podstatou sporu zde je přitom skutečnost, zda žalobcova provozovna splňovala ke dni kontroly (1. 10. 2004) podmínky stanovené v § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, odkazujícím dále na „zvláštní právní předpis“, jímž je v daném případě stavební zákon.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Kromě zcela výjimečných situací (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, Sb. n. u. US, svazek č. 37, nálezy č. 114, str. 475; též www.judikatura.cz) tak soud nemůže přihlížet ke skutečnostem nastalým po vydání napadeného rozhodnutí. Jestliže tedy žalobce ve svých podáních poukazuje na kroky celních orgánů učiněné při realizaci předmětných rozhodnutí (v daném případě se jedná zejména o okolnosti provázející odvoz zajištěného zboží z žalobcovy provozovny dne 5. 5. 2005), nemohly být tyto z výše uvedeného důvodu předmětem soudního přezkumu napadených rozhodnutí, a to jak ze strany krajského soudu, tak logicky i soudu kasačního. S podstatou věci pak z tohoto hlediska nesouvisí i žalobcem tvrzené rozpory ohledně prodeje již zajištěného zboží po následné kolaudaci jeho provozovny (rozhodnutím Městského úřadu Meziměstí ze dne 26. 11. 2004, č. j. 1363/2004-výst., které nabylo právní moci dne 3. 12. 2004).

Žalobce navrhl nařízení jednání. Podle § 109 odst. 1 s. ř. s. však Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání. K projednání kasační stížnosti nařídí jednání pouze tehdy, považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování. V dané věci kasační soud nenašel důvod, pro nějž by nařízení jednání bylo vhodné. Soud dále neshledal ani nutnost provádět nové či opakované dokazování. Většina z žalobcem navrhovaných podkladů se nachází ve správním spisu (včetně ručně psaného seznamu zboží

zajištěného při kontrole dne 1. 10. 2004), předložené CD obsahuje dle žalobcova tvrzení audionahrávky rozhovorů s pracovníky celní správy ohledně jeho možnosti prodávat alkohol a tabákové výrobky v provozně již zkolaudované k tomuto účelu ke dni 3. 12. 2004, a nevztahují se tak přímo ke kontrolnímu zjištění ze dne 1. 10. 2004, na jehož podkladě bylo rozhodnuto o spáchání jiného správního deliktu žalobcem; předmětná čestná prohlášení se pak vztahují k okolnostem souvisejícím zejména s odvozem již zajištěného zboží pracovníky celní správy dne 5. 5. 2005 a nemají tak k souzené věci po stránce soudního přezkumu relevantní vztah (i když samozřejmě s napadenými rozhodnutími do určité míry souvisí).

Co se týče samotného jádra věci, ztotožnil se kasační soud se závěrem krajského soudu i žalovaného, že žalobcova provozovna nebyla ke dni kontroly dodržování zákazu nabídky a prodeje lihovin a tabákových výrobků, tedy ke dni 1. 10. 2004, rozhodnutím příslušného stavebního úřadu určena k účelu prodeje lihovin a tabákových výrobků. Jak vyplynulo ze správního spisu, byla předmětná stavba kolaudačním rozhodnutím Městského úřadu v Meziměstí ze dne 11. 10. 1993, č. j. 1223/93-výst., určena k užívání jako „zemědělská účelová stavba pro drobné pěstitelství a skladování nářadí“. Do té míry je žalobcovo tvrzení, že předmětná provozovna byla zkolaudována, pravdivé. Ustanovení § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních však požadovalo, aby provozovny, v nichž je prodej tabákových výrobků a alkoholu povolen, byly kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu (zde stavební zákon) určeny k prodeji zboží a poskytování služeb. Tak tomu ovšem v žalobcově případě ke dni kontroly nebylo. Žalobce sice z přípisu ze dne 2. 7. 1997, kterým mu město Meziměstí, jednající svým starostou, neformálně sdělilo svůj souhlas se změnou v užívání předmětné stavby „na prodejní stánek, který bude sloužit pro prodej originálně balených potravin a nápojů“, dovozoval změnu v určení účelu užívání stavby, krajský soud však správně uzavřel, že se v žádném případě nejedná o rozhodnutí příslušného stavebního úřadu (kterým by navíc byl Městský úřad Meziměstí a nikoli město Meziměstí) o změně v užívání stavby dle § 85 stavebního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 1998). Podle tohoto ustanovení stavebního zákona bylo možné stavbu užívat jen k účelu určenému v kolaudačním rozhodnutí, popřípadě ve stavebním povolení, přičemž změny ve způsobu užívání stavby byly přípustné jen po předchozím ohlášení stavebnímu úřadu, který o nich rozhodne nebo nařídí nové kolaudační řízení. Dotčený přípis města takovým rozhodnutím stavebního úřadu o změně ve způsobu užívání stavby, resp. novým kolaudačním rozhodnutím, zjevně není, a to po formální ani materiální stránce. Provozovna byla k účelu „prodejna pro prodej balených potravin a nápojů v originálních obalech, ovoce, zeleniny, tabákových výrobků a drobného drogistického zboží a restaurace pro max. počet 20 osob“ zkolaudována až rozhodnutím uvedeného městského úřadu ze dne 26. 11. 2004, č. j. 1363/2004-výst., jež nabylo právní moci dne 3. 12. 2004. Od tohoto data pak již předmětná provozovna byla k prodeji (dříve nezajištěných) tabákových výrobků a lihovin ve smyslu § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních způsobilá.

Namítl-li žalobce obecně v kasační stížnosti, že krajský soud v této otázce pochybil při hodnocení důkazů, resp. že se důkazy vůbec nezabýval, nemůže kasační soud s tímto tvrzením souhlasit. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud vystihl podstatu předestřené sporu; své závěry přitom opíral o jednoznačně určené důkazy, které byly obsahem správního spisu, ze kterého vycházel a z něhož byl dostatečně zřejmý skutkový stav věci. Svůj myšlenkový postup pak v rozhodnutí náležitě popsal v souladu s pravidly logického usuzování.

Ani Nejvyšší správní soud pak neshledal, že by se žalovaný nevypořádal s námitkami obsaženými v doplnění žalobcova odvolání ze dne 24. 2. 2005. Odvolací správní orgán

se zabýval všemi částečně se opakujícími důvody obsaženými v žalobcově odvolání a ve dvou jeho doplněních ze dne 24. 2. 2005 a 9. 3. 2005. Podstatou řádného vypořádání se s důvody opravného prostředku přitom není pouhá reakce odvolacího orgánu na každou větu v tomto prostředku se vyskytující, nýbrž zodpovězení k věci se vztahujících právních otázek vyplývajících z obsahu mnohdy obsáhlého nebo expresivního či citově podbarveného textu účastníka řízení. Tak žalovaný učinil a krajský soud jeho postup k obecné žalobní námitce řádně přezkoumal.

Nejvyšší správní soud tedy shledal stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 20. 2. 2007, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2x 2100 Kč a 2x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4800 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 912 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu